

Xiula per desequilibrar els cànons

Parlem amb Jan Garrido, membre de la formació, sobre la repercussió mediàtica de la cançó «Mirada estràbica», que interpreten juntament amb Clara Peya

Fotograma del clip «Mirada estràbica»

"I l'Aixa baixa fins la Lluna, que té atrofiat el cerebel, però que ens està donant més llum, mireu amunt, que la lluna del cel." És un dels versos colpidors que Rikki Arjuna signa a "Mirada estràbica", la vuitena cançó de *Descontrol MParental* (Xiula, 2020), el disc que, tal com explicàvem fa uns dies, acaba de publicar **Xiula**. En total, el quart àlbum de la banda inclou una catorzena de noves melodies, però avui centrem -o descentrem-, l'esguard en "Mirada estràbica", en la qual s'acompanyen de l'excel·lent pianista **Clara Peya**.

En poc menys d'una setmana, el clip de "Mirada estràbica" acumula més de 133.550 visualitzacions a YouTube i més de 16.000 reproduccions a Spotify. Només cal parar-hi atenció per entendre'n l'acolliment. "Està anant més enllà de la pròpia cançó, i està obrint moltíssimes portes. Aconsegueix tocar una sensibilitat que nosaltres no havíem conegut fins ara", explica Jan Garrido, membre de **Xiula**.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=eMJ7ECjHI6o>

La melodia visceral que enfila **Clara Peya** des del piano, entaula una conversa amb el recital sensible de Rikki Arjuna, capaç d'arribar a tots els cors en escassos sis minuts. "**Clara Peya** no col·labora pràcticament amb cap artista, comptar amb ella per aquest tema és una meravella", admet el músic, que també explica que la pianista ha aportat part de la textura emocional de la cançó: "El seu piano és el seu piano, tothom el reconeix". Si van pensar en ella, és perquè "és un clar exemple de viure en la no-normalitat, en la diferència, i en donar veu a altres zones i possibilitats".

Si busquem "estràbic" al diccionari, apareix amb la definició "desviat de la seva posició normal". Jan Garrido ens explica que la relació d'aquesta definició amb el títol, té el punt neuràlgic en el cas particular de la Lluna, la filla petita de Rikki Arjuna (veu i lletrista de "Mirada estràbica"): "El primer símptome que vam descobrir a la Lluna, que té una malaltia minoritària que li resta l'equilibri, és l'estrabisme", explica. **Xiula** ha jugat amb el significat d'aquesta paraula per anar una mica més enllà: "En la manera de mirar la realitat acostumem a tenir una mirada paral·lela, una mirada molt normalitzadora, i volíem posar l'accent en apreciar la diferència, en aquesta cosa estràbica de reconèixer que la realitat pot ser diferent de com l'entendem".

Respecte al to transparent de la cançó, el músic comenta que "els nens i nenes poden escoltar i integrar molt més del que ens pensem, per això no creiem que se'ls hagi d'amagar res". Considera que, si hi ha manca de normalització en l'univers infantil en segons quins temes, no és perquè als infants els costi normalitzar-ho, sinó perquè "l'ésser humà descansa en la seguretat de resignificar la realitat, això dona seguretat, però fa que ens estanquem en cànons i patrons". D'altra banda, comenta que amb **Xiula** sempre han intentat escapar del concepte de "música infantil" que aborda la infantilització de la realitat: "el que nosaltres volem aportar com a grup, és una expressió que obre espais des d'aquest lloc de dir les coses pel seu nom, de tal com les entenem".